

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň JUDr. Barbary Pořízkové a Mgr. Daniely Zemanové v právní věci **žalobkyně: Odborová organizace pracovníků správ památkových objektů při Národním památkovém ústavu**, se sídlem Bouzov 8, proti **žalovanému: Ministerstvo kultury**, se sídlem Maltézské nám. 1, Praha, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 8. 2008, č. j. k 7990/II/2006, ve věci úhrady nákladů souvisejících se zpracováním požadované informace, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 30. 1. 2009, č. j. 8 Ca 16/2009 – 62,

t a k t o :

- I. Řízení **s e z a s t a v u j e .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení shora uvedeného usnesení Městského soudu v Praze, kterým byla odmítnuta její žaloba, kterou se domáhala zrušení výroku b) rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 8. 2008, č. j. k 7990/II/2006, kterým byla potvrzena výše stanovené úhrady související se zpracováním informace požadované dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím.

Podáním ze dne 15. 6. 2009 (správně 15. 6. 2010), které bylo doručeno Městskému soudu v Praze téhož dne, vzala stěžovatelka svoji kasační stížnost proti výše uvedenému usnesení Městského soudu v Praze v celém rozsahu zpět.

Podle ustanovení § 47 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), soud usnesením řízení zastaví, vzal-li navrhovatel svůj návrh zpět.

Vzhledem k tomu, že projev vůle stěžovatelky, jímž došlo ke zpětvzetí kasační stížnosti, je zcela jednoznačný a nevzbuzuje pochybnosti o tom, že jím stěžovatelka zamýšlela ukončení řízení o kasační stížnosti jeho zastavením, Nejvyšší správní soud řízení o kasační stížnosti zastavil dle shora citovaného ustanovení s. ř. s., za použití § 120 s. ř. s. Tento postup je výrazem dispoziční zásady, kterou je správní soudnictví ovládáno.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., dle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta. Dle druhé věty citovaného ustanovení vzal-li však navrhovatel podaný návrh zpět pro pozdější chování odpůrce nebo bylo-li řízení zastaveno pro uspokojení navrhovatele, má navrhovatel proti odpůrci právo na náhradu nákladů řízení. Vzhledem k okolnosti, že v dané věci zákonem stanovené podmínky v druhé větě nebyly naplněny, postupoval Nejvyšší správní soud podle věty první citovaného ustanovení, za použití § 120 s. ř. s., a náhradu nákladů řízení nepřiznal žádnému z účastníků řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. srpna 2010

JUDr. Radan Malík
předseda senátu